

НОВЫ ЧАС

novychas.info

• КУЛЬТУРА • ГРАМАДСТВА • ЭКАНОМІКА
• ЛЮДЗІ • ПАДЗЕІ • ФАКТЫ

У Беларусі існуе
дыскрымінацыя
недзяржаўных ВНУ

стар. 4

5 ЗА КАГО ЯНЫ, ЗА РАСІЮ ЦІ ЗА ЛАТВІЮ?

На чый бок стануць рускія неграмадзяне Латвіі ў выпадку канфлікту з Расіяй? Ці ёсць адказ на гэта пытанне?

6 ТРЫ ГАДЫ ПЕНСІЯНЕРЫ ЗМАГАЮЦА ЗА ДОМ

Можна пражыць хоць 10 гадоў на ўласнай зямлі, але гэта не гарантуе, што аднойчы да вас не прыйдуць незнаёмыя людзі і не прад'явяць прэтэнзіі на ўласнасць

13 МАЛДОВА: РЭВАНШ НЕ АДБЫЎСЯ

Мясцовыя выбары ў Малдове ў міжнароднай прэсе разглядаліся як своеасаблівы тэст на праеўрапейскі курс Малдовы. Малдова, здаецца, гэты тэст прайшла

14 ГЭНІК ЛОЙКА: Я НЕ ХАЦЕЎ, КАБ УСЁ БЫЛО ЦІХА

Не ведаю, як іншым, а мне ўявіць скульптара Гэніка Лойку без бел-чырвона-белай стужкі на галаве вельмі цяжка, таму адно з першых пытанняў і было: «Навошта?»

Рускія танкі — хутка ў Беларусі?

Беларусь можа ператварыцца ў расійскі танкавы палігон

Сяргей ПУЛЬША

Днямі генерал арміі Расійскай Федэрацыі Юрый Якубаў заявіў, што, калі ЗША і НАТО вырашаць размясціць свае цяжкія ўзбраенні ў краінах Усходняй Еўропы, то Расія ў адказ узмоцніць свае войскі на заходняй мяжы.

Па ягоных словах, будзе ўзмоцнена групоўка войскаў па ўсім перыметры заходняй мяжы Расіі, уключаючы новыя фармаванні танкавых, артылерыйскіх і авіяцыйных частак. Ракетная брыгада ў Калінінградскай вобласці будзе тэрмінова пераўзбройвацца новымі ракетнымі комплексамі «Іскандэр». І, што больш важна для нас, ён таксама сказаў, што «звездае значныя змены расійская агульнавайсковая групоўка ў Беларусі».

Адначасова расійскі генерал зазначыў, што Расія канчаткова выйшла з Давовы аб узброеных сілах у Еўропе (ДОВСЕ), і пры арганізацыі «мераў у адказ» не будзе звязаная ніякімі абмежаваннямі, як гэта было раней, па колькасці танкаў, самалётаў, артылерыйскіх сістэм у памежных раёнах.

Нагадаем, што ДОВСЕ быў падпісаны СССР у 1990 годзе. Давова істотна абмяжоўвала колькасць звычайных узбраенняў, якія могуць змяшчацца на мяжы Усходу і Захаду. Каб весці поўнамаштабную вайну, блицкрыг, і НАТО, і СССР трэба было засяродзіць ля мяжаў вельмі вялікую колькасць тэхнікі і ўзбраенняў. Груба кажучы, каб

заваяваць Еўропу, СССР патрэбныя былі дзясяткі тысяч танкаў ля мяжы. Па аналогіі з ядзерным стрымліваннем, каб не дапусціць першага ашаламляльнага ўдару, бакі дамовіліся зрэзаць кантынгентны на еўрапейскім тэатры ваенных дзеянняў.

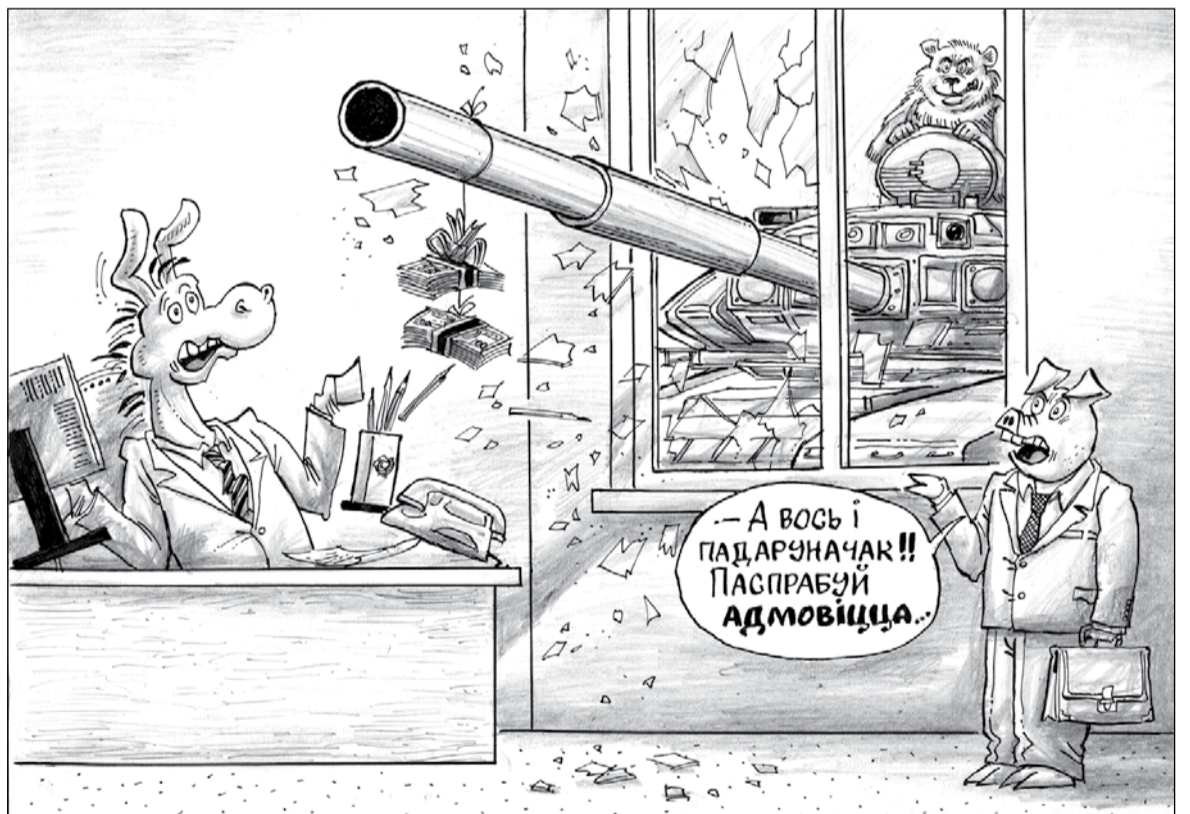
СССР сканаў. Але абмежаванні на колькасць узбраенняў у межах ДОВСЕ засталіся. Расія выйшла з ДОВСЕ 11 сакавіка гэтага года. А Беларусь засталася.

Дык пра якую ж «расійскую агульнавайсковую групоўку» ў Беларусі казаў Якубаў?

Ваенны эксперт, кіраўнік праекту Belarus Security Blog Андрэй Паротнікаў «расійскай агульнавайскавай групоўкі» ў Беларусі пакуль што не бачыць. Усё, што ў нас ёсць, — гэта дзве расійскія станцыі сувязі («Волга» пад Ганцавічамі і база сувязі ВМФ РФ пад Вілейкай) і звяно расійскіх знішчальнікаў пад Баранавічамі. Зразумела ж, няма сэнсу павялічваць колькасць сувязістаў, а ўзмацненне авіяцыйнай групоўкі патрабуе значнай падрыхтоўкі аэрадромаў. Дый авіяцыя — не тое, пра што казаў Якубаў.

Можа, мы пра нешта не ведаем, і нешта расійскае ў нас яшчэ тут ёсць? Не, кажа Паротнікаў, радыйшчыкі з лётчыкамі — гэта ўся ваенная прысутнасць Расіі ў Беларусі.

Але заявы Якубава эксперт лічыць сімптомам, на які варта звярнуць увагу. «У Маскве апошнім часам увогуле актыўна абмяркоўваецца магчымасць размяшчэння ў Беларусі сухапутнай групоўкі расійскіх войскаў. Прычым, з усім, што з гэтага вынікае, — танкі, ракеты, і гэтак далей. Колькі іх будзе, наколькі групоўка павінна быць моцнай, альбо ўдарнай — канкрэтыкі яшчэ няма ніякай, але больш важна, што гэта ўсур'ез абмяркоўваецца», — зазначыў Паротнікаў.

«Значыць, Аляксандру Рыгоравічу могуць рана ці позна зрабіць прапанову», — лічыць Паротнікаў.

Прычым, мяркуе Паротнікаў, тое, што Беларусь застаецца сябрам ДОВСЕ Расіі не перашкодзіць. Так што прапанову на размяшчэнне сваіх войскаў у Беларусі Масква зрабіць можа. А вось ці прыме яе Беларусь — у гэтым у Паротнікава вялікія сумневы.

«Зараз ідзе гэткая «палітыка разрадкі» ў адносінах з Еўропай. Афіцыйны Мінск не зацікаўлены ва ўцягванні сябе ў канфлікт з Захадам у любой форме. Размяшчэнне ж такой групоўкі ў Беларусі, першае, — выкліча скрайне негатыўную рэакцыю з боку еўрапейцаў, і другое — прадэманструе, што Лукашэнка не з'яўляецца самастойным, не

Мы пра нешта не ведаем, і нешта расійскае ў нас яшчэ тут ёсць?

з'яўляецца суб'ектам. Гэта будзе пацвярджэннем устойлівага ў некаторых колах Захаду меркавання, што «Лукашэнка — марыянетка Масквы», і размаўляць з ім бессэнсоўна. Аляксандру Рыгоравічу гэта не выгадна ні з якога боку. Нават калі за гэтую групоўку яму прапануюць грошы, ён будзе супраціўляцца да апошняга», — лічыць вайсковы эксперт.

«Заява Якубава — гэта маркер настрояў, якія пануюць у расійскіх колах, і настроі гэтыя не вельмі прыемныя ў цэлым для рэгіёна. Але пакуль што рускія танкі нам тут чакаць не прыйдзеца — беларускае кіраўніцтва мае намер трымацца далей ад супрацьстаяння Расіі і Захаду. Я думаю, што нашы кіраўнікі рэальна разумеюць фінансавы становішча Расіі, а нам патрэбны грошы. Грошы можа даць Захад, Міжнародны валютны фонд. А калі тут будуць расійскія танкі — гэта значыць, бывай, заходнія крэдыты, бывай, заходнія інвестыцыі. І нават можа здарыцца так, што тут не будзе заходняй прадукцыі, якая, пасля перапрацоўкі з лэйблам «made in Belarus» ідзе далей у Расію», — кажа Паротнікаў.

ТЫДНЁВЫ АГЛЯД

Не на сваім месцы

Сяргей САЛАЎЕЎ

А якія былі чаканні! Як распісвалі розныя СМІ прызначэнне напрыканцы мінулага года новага ўрада! Маўляў, яны і эканамісты, і спецыялісты, і прафесіяналы! Новы ўрад тады плёскаўся ў кампліментах, і нават «нячэсныя» СМІ выдалі яму пэўныя крэдыт даверу. Ну і дзе вынікі?

Прайшло паўгода. Кіраўнік краіны наведваў прадпрыемства на рынку «ЭкспаБел», азнаёміўся з часова непрацуючым МТЗ і падпісаў дэкрэт пра дармаедства. А чым займаецца ўрад? А ўрад паціху прыпісвае сабе чужыя дасягненні.

Прэм’ер-міністр краіны Андрэй Кабякоў заявіў днямі, што Беларусь, аказваецца, — «донар стабільнасці» ў рэгіёне. «Мяркую, што развіццё падзей у свеце за апошні год і еўрапейцам дазволіла зірнуць на Беларусь інакш. Мы адыгрываем важную ролю донара стабільнасці ў рэгіёне. Мы спадзяемся, што гэтая роля дазволіць нашым партнёрам па-новаму зірнуць на развіццё сітуацыі ўнутры Беларусі», — заявіў Кабякоў на сустрэчы з паслом ФРГ з нагоды завяршэння яго дыпмісіі.

Пачнём з таго, што вельмі нязвычайна чужы палітычныя заявы з вуснаў не каго-небудзь, а «эканамічнага» кіраўніка ўрада. Статус Беларусі як «перамоўнай пляцоўкі» — не заслуга Кабякова. І ўвогуле, такой пляцоўкай Беларусь стала з ініцыятывы Украіны, якая добра адчула нежаданне беларускага кіраўніцтва ператварыцца ў плацдарм для размяшчэння расійскіх войскаў уздоўж паўночнай мяжы Украіны і стаць часткай блакаднага эканамічнага кальца. І калі да «Мінска-1» Кабякоў, як тады яшчэ кіраўнік Адміністрацыі прэзідэнта, мог мець дачыненне, то да больш маштабнага «Мінска-2» як прэм’ер ён увогуле — ніякім бокам.

«Мы гатовыя да аднаўлення паўнаважнага дыялогу з Германіяй і ЕС на аснове раўнапраўя і ўзаемнай павагі. Упэўнены, што гэта супадае з інтарэсамі нашых краін і народаў. Не мова санкцый, а адкрыты дыялог дапаможа знайсці аптымальнае рашэнне па тых праблемных пытаннях, якія існуюць у нашых адносінах», — шчыраваў чыноўнік перад паслом ФРГ, забываючыся, што ён — прэм’ер Андрэй Кабякоў, а не міністр замежных спраў Уладзімір Макей.

Хіба гэтага чакалі ад «эканамічнага» прэм’ера? Лу-

кашэнка, прызначаючы Кабякова, дакладна паставіў яму задачу. «Чакаю ад вас канструктыўных прарыўных ідэй для павышэння эфектыўнасці нашай эканомікі. Вы — штаб па вызначэнні метадаў і шляхоў дасягнення ўстойлівага, збалансаванага развіцця беларускай эканомікі і павышэння дабрабыту народа», — казаў правадыр дзяржавы, прадстаўляючы Кабякова ў ролі прэм’ера.

Прэм’ерская ж дзейнасць Кабякова пакуль не блішчыць дасягненнямі, хутчэй, наадварот. Аб’ём прамысловай вытворчасці Беларусі за пяць

Беларусі падняліся на 6,5%. Больш за ўсё падаражэлі платныя паслугі — на 9,1%. У маі інфляцыя складала 0,7%.

І зусім кепская сітуацыя настала ў сувязі з дэкрэтам аб дармаедстве. «Донар стабільнасці» пачаў страчваць паказчыкі агульнай занятасці. Беспрацоўе набірае абароты шалёнымі тэмпамі. Колькасць вакансій у Мінску стала менш амаль у тры разы ў параўнанні з мінулым годам, а беспрацоўных — у разы больш. Як распавяла TUT.BY намеснік начальніка міжрэённага аддзела працаўладкавання «Першамайскі, Савецкі, Цэнтральны» Ірына Бранавец, штодзённая службы занятасці рэгіструюць да 20 беспрацоўных, а працадаўцы зараз ладзяць конкурсны адбор нават грузчыкаў, якім прапануюць усяго 3–4 мільёны рублёў у месяц.

У Віцебску на 1 ліпеня беспрацоўных зарэгістравана ў 2,3 разы больш, чым за такі ж перыяд 2014 года. Патрэба ў кадрах паменшылася ў 2,5 разы, у сярэднім на адно працоўнае месца ў пыходзіцца 4,4 прэтэндэнта.

Увогуле, па стане на канец красавіка афіцыйнае беспрацоўе ўпершыню з 2007 года дасягнула 1%. А ў параўнанні з сакавіком гэтага года колькасць непрацуючых павялічылася на 11,2%! Лідарамі па звальненнях апынуліся тая ж прамысловасць (звольнена 19 264 чалавекі), гандаль і рамонт аўтамабіляў (9 659), сельская і лясная гаспадаркі (8 946) і будаўніцтва (6 533). То бок, скарачаюцца, найперш, «флагманы беларускага эканамічнага цуду»: прамысловасць, гандаль, будаўніцтва.

Варта зазначыць, што хутка ў беларускага прэм’ера — вельмі цяжкая справаздача. Нават не перад Аляксандрам Рыгоравічам. Бо менавіта ён адказны за тое, што сам Лукашэнка будзе прамаўляць перад выбарамі на чарговым Усебеларускім сходзе. Лукашэнка таксама пра гэта папярэдзваў: праграма сацыяльна-эканамічнага развіцця Рэспублікі Беларусь на 2016–2020 гады, якую трэба будзе абараніць на Усебеларускім народным сходзе, — цалкам праблема ўрада.

На што зваліць Кабякоў паўнаважны эканамічны крызіс, у якім знаходзіцца Беларусь? На дрэнных ворагаў за мяжой, якія «нам стварылі крызіс»? Не атрымаецца: з Захадам адносіны ў нас нармалізуюцца, а рабіць ворага з Масквы — сабе даражэй. На «ўнутраных ворагаў» — дык іх амаль не засталася. Нават апазіцыя ўжо не крытыкуе ўладу, бо там усё і без крытыкі зразумела.

На «народзец», які скупляе валюту? Гэта будзе вельмі цікава выглядаць на Усебеларускім народным сходзе.

Андрэй Кабякоў: «Мы адыгрываем важную ролю донара стабільнасці ў рэгіёне»

месяцаў 2015 года знізіўся на 7,7% да аналагічнага перыяду 2014 года, паведамляе Нацыянальны статыстычны камітэт. Зніжэнне прамвытворчасці па выніках студзеня складала 6,2%, студзеня-лютага — 5,8%, студзеня-сакавіка — 7,3%, студзеня-красавіка — 7,5%. У маі вытворчасць знізілася на 0,2% у месячным вылічэнні (да красавіка 2015 года) і на 8,7% — у гадавым (да мая 2014 года).

За студзень-красавік 2015 года стратнымі былі 1 705 арганізацый, або 21,5% ад агульнай колькасці арганізацый, якія ўлічваюцца ў бягучым парадку. Сума чыстай страты гэтых арганізацый за студзень-красавік складала 9,3 трлн. рублёў, што ў паўтара разы больш, чым за студзень-красавік 2014 года.

Наконт «павышэння дабрабыту народа» — увогуле швах. Рэальныя даходы беларусаў працягваюць падзенне з красавіка 2014 года. Толькі ў студзені-красавіку гэтага года грашовыя паступленні скараціліся на 4,2% у параўнанні з аналагічным перыядам мінулага года.

Не здолеў Кабякоў, насуперак загаду Аляксандра Рыгоравіча, і ўтаймаваць рост цэнаў. З пачатку года цэны ў

ПАЛІТЫКІ ТЫДНЯ

Вольга Мікалайчык

Рэжысёрка і грамадская актывістка дзіўным чынам стала «чалавекам без пашпарту».

Нагадаем, што міліцыянты забралі ў яе пашпарт яшчэ 26 мая, падчас затрымання за перформанс «Касметычка начных ваўкоў» каля будынку расійскага пасольства. Тады Мікалайчык абвінавацілі ў брыдкаслоўі і супраціве міліцыі і далі 13 сутак. Але па гэты дзень яе так і не адправілі для адбыцця пакарання.

Асноўны доказ невінаватасці актывісткі — відэа з камер расійскага пасольства. Падчас разгляду касацыйнай скаргі Вольгі Мікалайчык суддзя Валерый Камісараў пагадзіўся з патрабаваннем актывісткі паглядзець запіс і высветліць, ці сапраўды яна лаялася матам і аказвала супраціў міліцыі, як заяўляе абвінавачванне.

Пасля пасяджэння актывістка прыходзіла да суддзі і спрабавала вярнуць пашпарт, аднак Валерый Камісараў не аддаў яго, спаслаўшыся на тое, што Вольга з’яўляецца «арыштаванай па адміністрацыйнай справе», а пашпарт з’яўляецца часткай матэрыялаў справы. Між тым, для адбыцця пакарання Мікалайчык не накіроўваюцца, а касацыйная скарга пакуль не разгледжана.

«Вельмі непрыемная сітуацыя, бо я не магу ні да лекара трапіць, ні да стаматолага. Без пашпарта я не магу вырашаць бытавыя праблемы. На дадзены момант я не адміністрацыйна арыштаваная, я на волі, і мая віна не даказаная. Гэта проста абуральнае парушэнне маіх правоў і закона», — адзначае актывістка.

Лідзія Ярмошына

Старшыня Цэнтрвыбаркама абвінаваціла прадстаўнікоў дэмакратычных партый у неталерантнасці.

Рэгулярнае неўключэнне прадстаўнікоў апазіцыйных партый у выбарчыя камісіі спадарыня Ярмошына абгрунтавала, па-першае, тым, што беларуская апазіцыя занадта малалікая, каб забяспечыць палову складу выбарчых камісій.

«Палова ўдзельнікаў (выбарчых камісій — аўт.) з боку апазіцыі немагчымая — у апазіцыі занадта мала кадраў. Нашы мясцовыя выканаўчыя органы не імкнуцца выконваць заяўкі апазіцыі. І я іх разумею, таму што большая частка тых, хто прэтэндуе на гэтыя месцы, — гэта, як правіла, гарадскі элітажны асяродок, які ўвесь час канфліктуе з уладай», — заявіла Ярмошына.

Па-другое, «выканкамы не хочуць ствараць пажар, які будзе ціснуць на ўсіх астатніх членаў камісіі, нармальных талерантных людзей, якіх угаварылі выканаць свае грамадскія абавязкі».

Паводле яе слоў, сярод апазіцыі ёсць талерантныя інтэлігентныя людзі, якія не ладзяць скандалы на пустым месцы. «Гэтыя людзі ўключаюцца. Але працэнт, які задавальняе ўладу, не задавальняе апазіцыю», — заявіла кіраўніца ЦВК.

Віктар Ганчарэнка

Былы трэнер БАТЭ больш не з’яўляецца беспрацоўным. Ён узначаліў екацярыбургскі «Урал».

Пра гэтым паведамляецца ў афіцыйным твітары клуба. Пагадненне са спецыялістам падпісана на тры гады.

Віктар Ганчарэнка працаваў у беларускім БАТЭ і краснадарскай «Кубані», з якой быў звольнены ў лістападзе 2014 года па рашэнні кіраўніцтва клуба. У якасці трэнера ён шэсць разоў станавіўся чэмпіёнам Беларусі і двойчы выводзіў БАТЭ ў групавы этап Лігі чэмпіёнаў. Ганчарэнка ўваходзіў у спіс прэтэндэнтаў на пасаду галоўнага трэнера расійскага «Спартак», але ў выніку на пасаду настаўніка чырвона-белых быў прызначаны былы капітан каманды Дзмітрый Аленичэў.

Характэрна, што ўсяго тыдзень таму Ганчарэнка адхіліў запрашэнне «Урала». Тым не менш бакі зноў вярнуліся да перамоваў і на гэты раз дасягнулі згоды.

Сяргей ПУЛЬША

Рашэнне аб далучэнні нашай краіны да Балонскага працэсу было, хутчэй, палітычным, чым лагічным. Наша сістэма адукацыі яшчэ далёкая ад еўрастандартаў. Але само далучэнне краіны да еўрапейскай адукацыйнай прасторы дае шанец на рэформы.

Што трэба зрабіць, каб сапраўды адпавядаць еўрапейскай адукацыі? Гэта не толькі самакіраванне і «акадэмічныя свабоды» ў айчынных ВНУ, пра што звычайна згадваюць... Усё больш складана, бо наша сістэма адукацыі проста дыскрымінацыйная. Пра гэта разважае прафесар аднаго з недзяржаўных ВНУ Міхаіл Пастухоў.

Дыскрымінацыя ВНУ

Паводле інфармацыі міністра адукацыі Міхаіла Жураўкова, у краіне зараз існуюць 54 ВНУ, у якіх навучаюцца больш за 350 тысяч студэнтаў. Пры гэтым недзяржаўных ВНУ засталася менш дзесяці.

Чаму так небагата недзяржаўных ВНУ? Па меркаванні Пастухова, у Беларусі існуе іх «схаваная дыскрымінацыя». Па сутнасці, дзяржаўныя ВНУ павінны быць арыентаваны на падрыхтоўку неабходных для краіны спецыялістаў. А значыць, яны павінны прадастаўляць бясплатную вышэйшую адукацыю. На справе ж дзяржаўныя ВНУ заняліся заробкам грошай: каля 70% студэнтаў у іх вучыцца на платнай аснове. То бок, яны «адцягваюць» студэнтаў з прыватных навучальных устаноў.

З гэтага, дарэчы, вынікаюць праблемы саміх дзяржаўных ВНУ — вялікая нагрузка на выкладчыкаў, недахоп месцаў у інтэрнатах, навучанне студэнтаў у некалькі зменаў, нястача падручнікаў і метадычных матэрыялаў, і як вынік — невысокі ўзровень падрыхтоўкі студэнтаў.

Дзяржаўныя ВНУ павінны рыхтаваць «дзяржаўныя кадры», па дзяржаўнаму і мэтавым навучанні, лічыць Пастухоў. Платнае ж навучанне павінна быць прэрагатывай недзяржаўных ВНУ.

Дыскрымінацыя па студэнтах

З вялікай колькасці «платнікаў» у дзяржаўных ВНУ і малой колькасці прыватных

Міхаіл Пастухоў:

У Беларусі існуе дыскрымінацыя недзяржаўных ВНУ

ВНУ вынікае другая праблема. Зараз у краіне, кажа Пастухоў, у пэўным сэнсе «двухпатокавы» набор студэнтаў. Той, хто не трапіў на бюджэтную форму адукацыі ў дзяржаўныя ВНУ, можа падаць дакументы ў тую ж дзяржустанову на платную форму навучання і толькі ў апошнюю чаргу — у прыватную навучальную ўстанову.

«У выніку недзяржаўным ВНУ дастаюцца тыя абітурыенты, якія не прайшлі конкурс у ВНУ дзяржаўныя. На практыцы гэтыя ВНУ не маюць магчымасці канкураваць з дзяржаўнымі ў адборы лепшых навучэнцаў. Ім прыходзіцца «збіраць» студэнтаў сярэдняга і ніжэйшага ўзроўню», — зазначае Пастухоў.

А з гэтай праблемы вынікае іншая: дыскрымінацыя выпускнікоў недзяржаўных ВНУ.

Дыскрымінацыя дыпламаў

«Адна справа, калі ты скончыш Белдзяржуніверсітэт, іншая справа — калі Беларускі інстытут правазнаўства, — кажа Пастухоў. — Безумоўна, недзяржаўныя ўстановы вышэйшай адукацыі імкнуцца падтрымліваць сваё рэнаме і даюць не горшую адукацыю за дзяржаўныя ВНУ. Аднак выпадкі, калі іх выпускнікі ўладкоўваюцца на працу ў дзяржаўныя органы — адзінкавыя».

Працадаўцы, па словах Пастухова, аддаюць перавагу выпускнікам дзяржаўных ВНУ. Выпускнікі ж недзяржаўных зноў апынаюцца «ў другой хвалі» гэтага працэсу. Адукацыйны стандарт у краіне адзіны, і нельга сказаць, што падрыхтоўка ў прыватных ВНУ слабая. Але з-за прыніжанага статусу недзяржаўных ВНУ працадаўцы аддаюць перавагу дыпламу дзяржаўнага ВНУ.

Міхаіл Пастухоў спадзяецца, што такая сітуацыя можа змяніцца. «У адпаведнасці з адзінымі еўрапейскімі стандартамі, усе ВНУ павінны прымаць меры да павышэння якасці адукацыі. Адпаведна, у нас павінны быць адзіны «еўрапейскі»

дыплом, які ўжо не будзе «дзяржаўным» альбо «недзяржаўным», — спадзяецца Пастухоў.

На думку Пастухова, забяспечыць роўны статус дзяржаўных і недзяржаўных ВНУ — адна з асноўных задач дзяржаўнага працэсу для Беларусі. «Па вялікім рахунку, платная форма навучання ў дзяржаўных ВНУ павінна быць скасаваная ці істотна абмежаваная. Прыватныя ВНУ могуць дапаўняць навучанне ў той частцы, у якой маецца патрэба ў насельніцтва», — лічыць ён.

Зразумела, што дзяржаўныя ВНУ павінны забяспечыць стратэгічныя для краіны кірункі: медыцына, індустрыя, тэхналогіі, педагагічнае навучанне. «Што тычыцца шырокага спектру спецыяльнасцяў, то гэтую сферу трэба аддаць прыватным ВНУ», — зазначае Пастухоў.

Другая ступень адукацыі

Што краіне трэба будзе мяняць вельмі істотна — гэта другую ступень адукацыі, упэўнены Пастухоў. Таму што яна ў нас засталася і застаецца спрэс саветскай. Гэта тычыцца аспірантуры і дактарантуры.

З бакалаўрэатам — то бок універсітэцкай адукацыяй, у нас усё больш-менш зразумела. Зараз амаль усе ВНУ пасля пятага курса выдаюць «бакалаўрскі» дыплом. Аспірантура павінна даваць ступень магістра, пры якім аспірант мог бы працаваць выкладчыкам. Доктарантура — гэта яшчэ вышэйшы адукацыйны стандарт.

«Магчымасці больш высокага ўзроўню падрыхтоўкі ў нас вельмі абмежаваная. Якасць гэтай адукацыі пакідае спадзевы на лепшае. Яна не пастаўлена на належную аснову», — лічыць Пастухоў.

Сапраўды, чамусьці ў аспірантуры ў нас выкладаецца тое, чаму студэнт павінен быў навучыцца яшчэ падчас першай ступені адукацыі. Напрыклад, першы год аспірантуры — гэта

філасофія, замежная мова і так званая «інфарматыка» — валоданне кампутарам. Калі ж казаць пра спецыялізацыю, то яе ў аспірантуры фактычна няма.

«Можна было б абмежаваць колькасць абавязковых дысцыплінаў, шэраг «другасных» прадметаў перавесці на факультатывную форму навучання. Гэта дазволіць сканцэнтраваць больш увагі на сапраўды важных задачах», — лічыць Пастухоў.

Калі ж казаць пра дактарантуру, то ў Беларусі перспектываў для таленавітай моладзі — кату па пяту. Па-першае, з-за «цензуры» Вышэйшай атэстацыйнай камісіі, у якой вельмі складана «прабіць» доктарскую дысертацыю. А па-другое, наяўнасць вучонага звання не вельмі стымулюецца матэрыяльна. «Лепш пайсці на дзяржслужбу альбо ў камерцыйную структуру і зарабляць там больш, чым прафесар», — малюе сітуацыю Пастухоў.

Ад савецкай сістэмы трэба сыходзіць хаця б таму, што яна сябе ўжо не апраўдвае. «Беларусь зараз проста не гатовая перайсці да еўрапейскай адзінай ступені доктара навук. Можна па пальцах пералічыць тых навукоўцаў, якім удалося абараніць доктарскую дысертацыю па юрыдычнай спецыяльнасці ў Беларусі. Затое багата выпадкаў, калі навукоўцы едуць у Расію і абараняюць там свае дысертацыі з першай жа спробы. А між тым, Расія ў Балонскім працэсе з 2003 года», — адзначае Пастухоў.

Шанец для адукацыі

Міхаіл Пастухоў прапануе стварыць навуковую раду ці грамадскую суполку па рэалізацыі палажэнняў Балонскага працэсу. «У гэтую раду павінны ўвайсці прадстаўнікі беларускіх ВНУ, каб вызначыць стратэгічную праграму па павышэнні якасці адукацыі ў сувязі з уваходам у Балонскі працэс. Мажліва, трэба стварыць незалежныя экспертныя цэнтры, якія б ажыццяўлялі маніторынг за ўзроўнем адукацыі, выпрацоўвалі новыя праграмы», — мяркуе ён.

Старшынёй гэтай Рады мог бы стаць Уладзімір Дунаеў, кіраўнік беларускага грамадскага Балонскага камітэта. «Нам трэба паказаць, што трэба зрабіць для паліпшэння нашай сістэмы адукацыі з улікам еўрапейскіх стандартаў адукацыі», — зазначае Пастухоў.

«Балонскі працэс дае нам шанец, і мы абавязаныя зрабіць канкрэтныя крокі дзеля павышэння якасці вышэйшай адукацыі, выраўняць статус нашых ВНУ і аслабіць кіраванне навучальнымі ўстановамі з боку органаў улады», — кажа Пастухоў.

Вышэйшая адукацыя У БЕЛАРУСІ

У краіне дзейнічаюць 54 установы вышэйшай адукацыі, з іх 45 (83%) дзяржаўных.

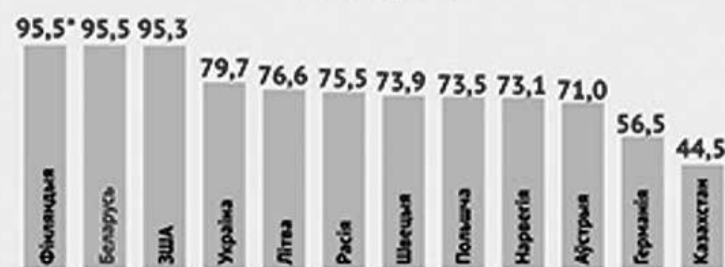
У 2012/2013 навучальным годзе ў ВНУ навучалася

428,4 тыс. студэнтаў

6,1 тыс. магістрантаў

у тым ліку грамадзян замежных дзяржаў

Па колькасці студэнтаў устаноў вышэйшай адукацыі ў адпаведным узросце Беларусь выйшла на самую высокую пазіцыю ў свеце:

*Колькасць студэнтаў у працэнтах да колькасці насельніцтва ў адпаведным узросце, для Беларусі - 17-21.

Крыніца: Белстат.

© Інфраграфіка БЕЛАТА

Тры гады пенсіянеры змагаюцца за дом

Ганна МЫЗЕНКА

Можна пражыць хоць 10 гадоў на ўласнай зямлі, але гэта не гарантуе, што аднойчы да вас не прыйдуць незнаёмыя людзі і не прад'являць прэтэнзіі на ўласнасць. Менавіта такая гісторыя адбылася з Надзеяй Сянчыла з Аршанскага раёна.

За амаль 3 гады судовых разбіральніцтваў сям'я жанчыны выдаткавала каля 200 мільёнаў рублёў на бясконцыя скаргі на рашэнні судаў. Дзясяткамі мільёнаў вымяраюцца і сумы, якія патрабуе ад іх у якасці маральнай кампенсацыі новы прэтэндэнт на ўласнасць — Аляксандр Нявесценка. Як пенсіянеры трапілі ў такую абсурдную сітуацыю?

Звяртайцеся ў суд

Кажуць, што гісторыю спадарыні Надзеі ўжо ведае большасць чыноўнікаў Аршанскага раёна. Бо бясконцымі судовымі спрэчкамі паміж Сянчыла і Нявесценка ўжо займаліся бадай усе суддзі раёна.

А пачалося ўсё ў 2001 годзе, калі Надзея і Валер Сянчылы знайшлі абвестку пра продаж дому ў Аршанскім раёне. Яго прадавала Марына Мілер, якая пасля смерці мужа была адзінай уласніцай хаты. «Марына Іванаўна распісалася, што не мае аніякіх запазычанасцяў ні на дом, ні на іншыя пабудовы, — распавядае Надзея Сянчыла. — Мы правярылі гэты дом, нам усе дакументы на яго аформілі, потым мы звярнуліся ў натарыяльную кантору, дзе нам далі паперу, што ў доме ніхто не пражывае, староннік людзей там няма, а мы будзем паўнапраўнымі гаспадарамі».

Пасля продажу дому спадарыня Мілер з'ехала на сталае месца жыхарства ва Украіну, а Сянчылы пачалі жыць у нованабытым доме і завялі гаспадарку. Усё было добра, пакуль аднойчы на дварышчы не з'явіліся названыя госці. Людзі паводзілі сябе так, быццам маюць права знаходзіцца на прыватнай уласнасці Сянчылаў. Таму гаспадары выклікалі міліцыянтаў. Працаўнікі правапарадку прыехалі і паралі сям'і звяртацца ў суд.

Пазней высветлілася, што названым госцем быў Аляксандр Нявесценка, былы калега мужа Марыны Мілер, і ягоныя сваякі. Ён прад'явіў суду ксеракопію дакумента, паводле якога таксама з'яўляецца гаспадаром дому Сянчылаў. Паводле ягонай версіі, палова пабудовы адышла яму яшчэ пры жыцці Юрыя Мілера, які памёр у 1994 годзе.

Тое, што з таго моманту прайшло амаль 20 гадоў, і прэтэнзіі прад'яўляць позна, яго не хвалювала. Не ўлічыў тэрмін даўнасці і суд, якія вяла суддзя Алеся

Надзея Сянчыла не збіраецца здавацца

Котава. Паводле яе рашэння, спадар Нявесценка сапраўды мае права на дом. Не дапамаглі нават паказанні Марыны Мілер, якую апытвалі ва Украіне і потым даслалі вынікі суддзі.

— Во, глядзіце, гэта гаспадыня, у якой я набывала дом, яна місіс Украіна, бачыце? — спадарыня Надзея паказвае фота і газетныя выразкі. — Я ім гэта ўсё паказвала, але ім не цікава. Нявесценка ў судзе кажа мне: яна гулявая, якая гаспадыня, такая і вы!

Нахабныя госці

Дзе ж быў Аляксандр Нявесценка раней, калі памёр Юры Мілер? Чаму з'явіўся і прад'явіў права на ўласнасць толькі праз два дзясятка гадоў? Магчыма, не апошняю ролю адыграла, тое, што да 2012 года гэты Нявесценка займаў пасаду ў Мытным камітэце і не хацеў, як кажуць вяскоўцы, «свяціцца». Тым болей Аляксандр прыцягваўся дадаміністратыўнай адказнасці ў 2011-м і 2012 годзе.

Судовы працэс яшчэ не быў скончаны, як спадар Нявесценка і ягоныя сваякі зноўку з'явіліся на дварышчы Сянчылаў. Паводле словаў спадарыні Надзеі, дзейнічалі яны нахабна: разбурылі плот, нанеслі ёй цялесныя пашкодванні, якія яна потым зняла.

Напад адбыўся 2 гады таму, але спадарыня Надзея дагэтуль хвалюецца падчас расповеду пра тое, што тады адбывалася: «Яны гусей кідалі праз маю галаву! Забілі 6 гусей у мяне! Вёдры праз маю галаву ляцелі! Тазы праз мяне ляцелі! Бялізну, што на вярхоўцы вісела — прасціны, рушнікі — яны во так во ірвалі і наўпрост мне ў твар кідалі! На мне во так во разарвалі кашулю, ногі паранілі! Гэта добра, што людзі пачулі: крычаў дзіцёнак, інакш забілі б бабу...»

Далей падзеі развіваліся як у дурным сне. Чарговы суд не ўбачыў аніякага злачынства ў дзеях спадара Нявесценкі ды яго сваякоў, маўляў, цялесныя пашкодванні Надзея Міхайлаўна магла сабе нанесці і сама. Спадар Аляксандр у сваю чаргу падаў на сям'ю Сянчылаў у суд

і абвінаваціў у тым, што яны перашкаджалі яму заходзіць на дварышча, вырошчваць і збіраць ураджай на зямлі. Сянчылам прад'явілі іск за маральныя і матэрыяльныя страты ў памеры 50-ці мільёнаў рублёў... кожнаму.

Дасталася і сведцы нападу на Сянчылаў. На грамадзянку Расійскай Федэрацыі Вольгу Цімафееву Следчы камітэт гораду Оршы завёў крымінальную справу за заведама ілжывыя паказанні на спадара Нявесценку. Судовых разбіральніцтваў з таго часу адбылося не пералічыць, але праблема і дагэтуль не вырашаная.

У пошуках праўды

Спадарыня Надзея ў пошуках праўды звярнулася ў «Прававую дапамогу насельніцтву» (зарэгістраваная ва Украіне).

Адной з галоўных неадпаведнасцяў, што кінуліся ў вочы праваабаронцу Алег Волчаку, — была дамова ад 1989 года, якую прадставіў суду Аляксандр Нявесценка.

«Папера, інакш такую дамову назваць нельга, паколькі «дамова» не зарэгістраваная ў адпаведнасці з кананадаўствам, — тлумачыць Алег Волчак. — У ёй невыразна акрэслены аб'ект продажу, не ўказаная сума ўгоды, не атрымана дазволу іншага супруга. Нават пры візуальным

вывучэнні сумнеўнай «дамовы» немагчыма спраўдзіць дакладнасць выкладзеных у ёй вестак — кепская ксеракопія. Але нават у самой дамове ёсць адзначэнне пра неабходнасць рэгістрацыі ў выканкаме: «...Дамова пад страхам несапраўднасці падлягае рэгістрацыі ў выканкаме Усценскага сельскага Савета народных дэпутатаў...» (фота копіі дамовы 1989 года)

Супраць дакументу сведчыць і яшчэ адзін факт: «Мілер не змог бы зарэгістраваць угоду без згоды жонкі. А яна пра гэтую дамоўленасць нічога не ведае, пра што і дала адпаведныя паказанні. Пасля смерці мужа, Марына Мілер адна ўступіла ў спадчыну, потым прадала дом Сянчылам, і ніякіх пытанняў не ўзнікла. Да таго ж існуе 10-гадовы тэрмін іскавой даўніны па ўгодах. Нават калі б угоду паміж Мілерам і Нявесценкам зарэгістравалі афіцыйна, ён мусіў прад'явіць свае правы на дом да 2004 года, то бок цягам 10 гадоў пасля смерці Юрыя Мілера. А гэтага не адбылося», — каментуе праваабаронца.

Не зразумелыя спадару Волчаку і памеры сумаў, якія патрабавалі па суду ад Сянчылаў: «Нельга проста галаслоўна паверыць чалавеку, які кажа, што яму нанеслі пашкодванні на 50 мільёнаў, мусіць адбыцца экспертыза, адпаведны разлік адмыслоўцамі», павінны быць сведкі, пісьмовыя доказы і г.д.

Факты карупцыі не выключаюцца

Тым не менш беларускі суд разглядаў ксеракопію нічога не вартай паперы як сур'ёзны доказ. Наогул, суды ўвесь час прымалі рашэнні на карысць Аляксандра Нявесценкі. Таму спадар Волчак не выключае фактаў карупцыі ў судах Аршанскага раёна, гэтым і тлумачыць шматлікія супярэчнасці ў справе сям'і Сянчыла.

«Карупцыя — гэта ж не абавязкова факт хабару, — кажа Алег Волчак. — Карупцыя — гэта і калі суддзя дзеля інтарэсаў дзяржавы або асобы, якая мае ўплывова сувязі, выкручвае закон у патрэбны бок. Калі ёсць карупцыя ў судзе, як бы

пісьменна не складзеная была скарга, усе факты пераварочваюцца пэўным чынам. Даказаць гэта вельмі складана. І такая праблема не толькі па Оршы, практычна ва ўсіх рэгіёнах адбываецца нешта падобнае. Мы атрымліваем вельмі шмат скаргаў на раённыя суды і прыйшлі да высновы, што кваліфікацыя суддзяў вельмі нізкая. Праз гэта ідзе шмат валакіты, рашэнні ўвесь час абскарджваюцца».

Судовыя выдаткі

Натуральна, што ў судовых спрэчках фінансавыя страты нясуць абодва бакі. Чым далей, тым складаней спыніць канфлікт, бо кожны заплаціў ужо нямала грошай на незлічоныя позы, апеляцыі ды скаргі. І гэта датычыць не толькі справы Сянчыла і Нявесценка.

«Як праваабаронцы мы хацелі б узяць пытанне пра дзяржпошліны, — кажа Алег Волчак, — бо паводле Канстытуцыі чалавек мае доступ да правасуддзя. Вось, напрыклад, каб Сянчылы ўсёй сям'ёй не збіралі грошы на судовыя выдаткі, яны б даўно страцілі права на дом. Пры заробках па рэгіёну 2–2,5 мільёна, падаць скаргу ў той жа Вярхоўны суд, трэба дзяржпошліну заплаціць ад 1 245 000. Таму людзі не задаволеныя судовай уладай. Шмат скаргаў. І вось, глядзіце, суд пастанавіў прызнаць угоду Сянчыла — Мілер несапраўднай, дом мусіць быць падзелены на дзве часткі: палову хочуць вярнуць Мілеру, а палову — Нявесценку, але ўсе страты па дзяржпошлінах ляглі толькі на Сянчылаў. Пры гэтым мы можам сказаць, што дзяржаўныя органы, натарыс, БТІ, якія ўдзельнічалі ў афармленні ўгоды, яны таксама вінаватыя і таксама мусяць несці адказнасць. Бо яны выдаткавалі дзяржаўныя сродкі на рэгістрацыю».

«Нам тут жыць...»

Алег Волчак упэўнены, што сям'я Сянчылаў можа дабіцца перагляду справы на сваю карысць, як і шмат іншых людзей, якія трапілі ў падобныя гісторыі. Аднак не ўсе даводзяць справу да канца: «Да нас шмат звяртаюцца па бясплатную юрыдычную дапамогу. Але ў нас шмат кліентаў, калі мы даходзім да Вярхоўнага суда, і адчуваем, што засталася толькі «дажаць», яны стамляюцца або падаюцца страху (асабліва ў рэгіёнах). «Вы разумееце, нам тут жыць, — кажуць нам людзі, — А чыноўнікі ж на месцах усе паміж сабою павязаныя». Бывае так, што нават мужчыны плачуць у слухаўку і выбачаюцца, што адмовіліся ісці да канца. Але мы іх разумеем».

Судзіцца з ўплывовымі асобамі сапраўды няпроста. Часам нават кінушы выклік такім людзям можа пазбавіцца апошняга. Але ў выпадку з сям'ёй Сянчылаў гаворка ідзе пра дом, дзе яны пражылі шмат гадоў, таму змагацца за ўласнасць да канца — для іх адзіны выбар.

Вось колькі папер сабралася за тры гады змагання за дом

28 ЧЭРВЕНЯ, НЯДЗЕЛЯ

1 БЕЛАРУСЬ
07.20 Камедыйная меладрама «Любыя жанчыны Казановы» (Расія), 2 я серыя.
09.00 Навіны.
09.10 «Арсенал». Праграма пра армію.
09.40 Камедыя «Кухня» (Расія).
10.45 «Аб ежы!» Кулінарны майстар-клас.
11.20 XXL WOMAN TV. Жаночы часопіс.
12.00 Навіны.
12.10 Навіны. Цэнтральны рэгіён.
12.35 Зона Х. Вынікі тыдня.
13.05 Таямніцы следства.
13.40 Скрынка перадач.
14.15 Вакол планеты.
15.00 Навіны.
15.15 Твой горад.
15.30 Меладрама «Чалавечы фактар» (Расія), 1-я і 2-я серыі.
18.55 Першыя Еўрапейскія гульні ў Баку-2015. Урачыстая цырымонія закрыцця. Прамая трансляцыя.
21.20 Галоўны эфір.
22.15 Навіны надвор'я.
22.35 Дыялогі аб цывілізацыі.
23.05 Вострасюжэтная меладрама «Зваротны білет» (Расія).
00.45 Камедыя «Кухня» (Расія).

Н
07.00 АНТ прадстаўляе. «Нядзельная раница».
08.00 Нашы навіны.
09.00 Нашы навіны.
09.05 Нядзельная прапаведзь (з субцітрамі).
09.20 Смяшаркі.
09.35 Іна Чурыкава.
10.35 «Фазэнда».
11.10 Здабытак Рэспублікі.
13.10 Шматсерыйны фільм «Маскоўская сага».
16.00 Нашы навіны.

16.15 Навіны спорту.
16.20 Музыкальны вечары ў Мірскім замку.
20.00 Кантуры.
21.05 Вызваленая Еўропа.
22.00 Музыкальны вечары ў Мірскім замку.
23.15 Што? Дзе? Калі?
00.25 Фільм «Пракляты шлях».
06.00 «Студэнты International». Серыял.
07.25 «Калі ласка, скардзіцеся».
07.45 Тэлчасопіс «Аўтапанарама».
08.10 «Кіно»: «Гран Тарына». ЗША - Германія, 2008г.
10.10 «Чыстая работа».
11.00 «Вялікі сняданак» з Ірынай Рамбальскай.
11.40 «Салдаты 2». Серыял.
13.30 «24 гадзіны».
13.40 «Кіно»: «Школа злодзеяў 2». Італія, 1987г.
15.30 «Дарагая перадача».
16.00 «Цэнтральны рэгіён».
16.30 «24 гадзіны».
16.50 Тэлчасопіс «Аўтапанарама».
17.20 «Ваенная таямніца з Ігарам Пракапенкам».
19.30 «Тыдзень». Інфармацыйна-аналітычная праграма.
20.25 «Кіно»: «Герой яе рамана». Аўстралія, 1999г.
22.15 «Званая вячэра». Самыя яркія стравы тыдня.
00.00 «Масква. Дзень і ноч».
00.50 «Кіно»: «Школа злодзеяў 2». Італія, 1987г.

2 БЕЛАРУСЬ
06.55 Прыгодніцкі мультсерыял «Клуб Вінкс. Школа чараўніц» (Італія).
08.10 Камедыйны серыял «Шчаслівыя разам» (Расія).

3 БЕЛАРУСЬ
07.45 Калейдаскоп.
07.55 «Імперыя. Пачатак». Гістарычная драма. Часткі 1-я і 2-я (Расія, 2007 г.).
09.40 «Подых струн». Музыкальная праграма. Госць: Віктар Мацькуноў (Гомель).
10.20 «Наперад у мінулае».
10.45 Хіт-парад. «Сто песень для Беларусі».
11.40 Калейдаскоп.
11.50 «Пацалунак Сакрата». Дэтэктыўны серыял. Фільм чацвёрты «Чысты лёд». 1-я і 2-я серыі (Беларусь, 2011 г.).
13.25 «Музеі Беларусі». Мастацкая галерэя Міхаіла Савіцкага.
13.55 «Грані Перамогі». Салюты Перамогі. Дакументальны фільм.
14.20 Прэ'єра. Беларуская-сербскі тэатральны праект «Белыя журавы». Рэжысёр - Івана

10.00 Я хачу гэта ўбачыць!
10.35 Тэлебарометр.
10.40 «Зразумець і абясходзіць». Аўтарскі праект Алены Даміевай.
11.20 Ваша лато.
11.50 Латарэя «Пяцёрка».
12.00 Хачу ў тэлевізар!
12.10 Камедыйны серыял «Мая выдатная няня» (Расія).
14.10 Рамантычная камедыя «Прыкнісься маёй жонкай» (ЗША).
16.10 Псіхалагічны трылер «Закладніца» (Францыя).
17.55 «Comedy woman». Гумарыстычная шоу-праграма (Расія).
19.15 Суперлато.
20.05 Тэлебарометр.
20.40 Кіпень.
21.00 Рэальны свет.
21.35 Спортлато 5 з 36, КЕНО.
21.40 Камедыйны серыял «Шчаслівыя разам» (Расія).
23.30 Першыя Еўрапейскія гульні ў Баку-2015.

5 БЕЛАРУСЬ
07.00 PRO спорт. Навіны.
07.15 Першыя Еўрапейскія гульні. Баку-2015. Вынікі дня.
09.30 Тэніс. Турнір ВТА. Істборн. Фінал.
07.30 Першыя Еўрапейскія гульні. Баку - 2015. Дзюдо.
10.55 Першыя Еўрапейскія гульні. Баку - 2015. Валейбол. Мужчыны. Фінал. Прамая трансляцыя.
13.00 Першыя Еўрапейскія гульні. Баку-2015. Дзюдо. Фінал. Прамая трансляцыя.
15.00 Першыя Еўрапейскія гульні. Баку - 2015. Пляжны футбол. Фінал.
16.10 Футбол. Беларусбанк - чэмпіянат Беларусі. Белшыня Бабруйск - Дынама (Мінск).
17.55 Першыя Еўрапейскія гульні. Баку - 2015. Валейбол. Мужчыны. Фінал.
19.55 Баскетбол. Чэмпіянат Еўропы. Жанчыны. Фінал. Прамая трансляцыя.
21.50 Формула-Е. Гран-пры Лондана.
23.05 Першыя Еўрапейскія гульні. Баку - 2015. Пляжны футбол. Фінал.
00.15 Першыя Еўрапейскія гульні. Баку-2015. Вынікі дня.
00.30 PRO спорт. Навіны.

Жыган (Сербія), харэаграфія - Бранімір Джурычыч (Сербія).
15.30 «Камертон». Актрыса, сцэнарyst, рэжысёр Івана Жыган.
15.55 Калейдаскоп.
16.05 «Кромвель». Біяграфічная драма (Вялікабрытанія, 1970 г.).
18.20 «Культпрасвет».
18.55 «Ніхто, акрамя нас». Ваенная драма (Расія, 2009 г.).
21.00 Хіт-парад. «Сто песень для Беларусі».
21.55 «Пацалунак Сакрата». Дэтэктыўны серыял. Фільм чацвёрты «Чысты лёд». 1-я і 2-я серыі (Беларусь, 2011 г.).
23.35 «Культпрасвет».
00.10 Калейдаскоп.

БЕЛСАТ
07.00 Студыя «Белсат».
07.15 Фітнес-шмітнес.
07.35 Над Нёмнам (тэлчасопіс).
07.50 Два на два (тэледыскусія): Юрый Варонежаў і Марат Афанасьёў.
08.20 Прыгоды і паходы, спазнаваўчы мультсерыял: Як вусені ператвараюцца ў матылёў?
08.30 Вынаходлівы Дабрамір, мультсерыял.
08.40 Польскія казкі і паданні, мультсерыял.
08.55 Мова нанова: Мода.
09.15 Шматкультурная Малдова.
09.40 54 % (публіцыстычная праграма): Не замужам = няправільная?
10.00 Маю права (юрыдычная праграма).
10.25 Чорным па белым (культурніцкая праграма): Творчая сям'я: выклікі і адказы.
10.50 Час гонару, серыял.
11.40 Хірургія Нінтэнды, д/ф, рэж. Бэнжамэн Лейпарт, 2005 г., Бельгія.
12.05 Уладзімір Пузыня, д/ф.
12.25 Mad Men. Утрапёныя II, серыял.
13.15 Новенькая, дэтэктыўны серыял.
14.00 Наша Родина, д/ф.
15.45 Уладзімір Пузыня, д/ф.
16.05 Дзеці ГУЛагу, д/ф.
17.00 Вандруныя міны, м/ф.
18.50 Вандроўкі па Гарадзеншчыне.
18.55 Надзея Саўчанка. Наша Надзея, д/ф.
19.45 Невядомая Беларусь: Невядомая вайна 1654-1667 гг. Крыжавы патоп, д/ф.
20.25 Побач з намі (зборнік рэпартажаў).
20.45 Загадкі беларускай гісторыі: Жыццё і смерць Рамана Скірмунта.
21.00 Размовы эксперта (інфармацыйна-аналітычная праграма): Леанід Заіка.
21.15 Скрадзеныя вочы, гіст. драма.
23.05 Mad Men. Утрапёныя II, серыял.
23.50 Зоры не спяць (культурніцкая праграма): Дзяніс Марціновіч і опера.
00.25 Мент, дэтэктыўны серыял.
01.10 Канцэрт «АВ-ВА-аркестру»: ч. 1.

Шаноўныя чытачы!

На жаль, газету «Новы час» немагчыма купіць у шапіках або крамах. Няма нас і ў дзяржаўнай сістэме распаўсюду Белпошты. Але можна падпісацца на «Новы час», і кожны тыдзень атрымаваць газету.

Падпісацца можна на любую колькасць месяцаў, аформіўшы банкаўскі ці паштовы перавод і накіраваўшы копію плацёжнага дакументу на адрас рэдакцыі. (Глядзіце ўзоры квітанцый). Нашы рэквізіты: рахунак 301274 1108019 у аддзяленні №53 9 ОАО «Белінвестбанка», код банка 153 10073 9. Адрас банка: 22 0004, Мінск, вул. Калектарная, 11. Адрас рэдакцыі: 22 0113, Мінск, вул. Мележа, 1, офіс 1234.

Акрамя таго падпісацца можна ў рэдакцыі і ў нашых рэгіянальных прадстаўнікоў:
Магілёў: (8 029) 930 79 22, Міхась
Мінск: (8 029) 178 31 68, Вольга
Слуцк: (8 029) 364 42 60, Зінаіда
Гомель: (8 029) 697 82 75, Аляксандр

БЕЛПОЧТА ЭЛЕКТРОННЫЙ ДЕНЕЖНЫЙ ПЕРЕВОД
ВЫРУЧКА [] НАЛОЖЕННЫЙ ПЛАТЕЖ [] № _____ (вход, по карте отправки)
ПОЛУЧАТЕЛЬ _____ Г-та «Новы час», р/с 3012741108019 отд. №539 ОАО «Белинвестбанк», код 153100739, УНН 190790926
КУДА _____ 220004, г. Минск, ул. Коллекторная, 11
ОТПРАВИТЕЛЬ _____ почтовый код, адрес отправителя, телефон)
АДРЕС _____
Доставка [] уведомление [] простое [] заказное [] электронное
(назначение платежа)
(письменное сообщение)
ф. ПС 112
Отметки отделения почтовой связи места приема: (почтовый код, оттиск контрольно-переводной печати, кол. шт.)
№ перевода по ф. 5 _____
Время приема _____ ч. _____ мин.
Подпись _____

Паважаныя чытачы!

Падпісны кошт аднаго нумара газеты 4500 руб., аднаго месяца — 18000 руб.
ДЗЯКУЙ ВАМ ЗА ПАДТРЫМКУ!
«Новы час» запрашае да супрацоўніцтва распаўсюджвальнікаў газеты ва ўсіх рэгіёнах Беларусі.
Даведка па тэл: (8 029) 651-21-12.

НОВЫ ЧАС
novychas.info
Твой час — твой лёс!

КВИТАНЦИЯ
ЧИУП «Час навінаў»
(получатель платежа)
отд. №539 ОАО «Белинвестбанк»
(наименование банка)
Счет получателя 3012741108019 Лицевой счет Код 739
УНП* 190790926
(фамилия, имя, отчество, адрес)
Таблица: Вид платежа, Дата, Сумма
Период подписки указывает абонент
Плательщик
Кассир
Пеня
Всего

\$ 150 млн
у бюджэце FIFA
можна было б
выдаткаваць
на падтрымку
спецыяльных
грамадзянскіх
праектаў

Футбольная перабудова

У Барселоне адбылася канферэнцыя актывістаў еўрапейскіх грамадзянскіх праектаў, якія працуюць з футбольнай тэматыкай. Удзельнікі мерапрыемства, акрамя ўсяго іншага, думалі, што рабіць з чэмпіянатам свету, які павінен адбыцца ў Расіі ў 2018 годзе. Якія яшчэ пытанні разглядаліся і якія вынікі гэтых збораў? Пра гэта журналісту НЧ Алегу Новікаву распавядае адзін з арганізатараў аўстрыйскі грамадзянскі актывіст Маркус Пірнер.

— Падчас канферэнцыі гучаў дастаткова экзатычны для постсавецкіх краін тэрмін «футбольная грамадскасць».

Пра што ідзе гутарка?
— Футбольная грамадскасць — гэта шматлікія грамадзянскія ініцыятывы, якія намагаюцца праз футбол пазбавіць грамадства ад ксенафобіі, гамафобіі, фашызму, дапамагчы нацыянальным меншасцям інтэгравацца ў грамадства. Для нас вельмі важна падтрымліваць і развіваць дэмакратычныя нормы ў краінах, якія прымаюць буйныя футбольныя турніры.

Напрыклад, я ўваходжу ў сетку «Футбол супраць расізму ў Еўропе», якую таксама падтрымліваюць міжнародныя футбольныя структуры — FIFA і UEFA. Прасцей кажучы, мы хочам, каб футбол стаў больш этычны, дапамагаў рабіць нашы грамадствы больш дэмакратычнымі і справядлівымі, а не быў прадметам палітычных гульняў і бруднага бізнесу.

— Што думае футбольная грамадскасць пра апошні буйны карупцыйны скандал у кіраўніцтве FIFA?

— На нашу думку, гэта лагічны вынік шэрагу тэндэнцый у сучасным футболе, і перш за ўсё новае палітычнае вымярэнне буйных турніраў. Прымаць Кубак свету — гэта вялікі піяр для палітыкаў, якія гатовыя для правядзення турніраў не толькі даваць хабары, аднак таксама браць грошы з сацыяльных фондаў. Мы бачылі, як у той жа Бразіліі закладнікам чэмпіянату свету 2014 года сталі бюджэтныя артыкулы на адукацыю і будаўніцтва сацыяльнага жылля. Адначасова футбол стаў ахвярай камерцыялізацыі: на стадыёны пускаюць скампраметаваныя брэнды, якія маюць вельмі адмоўны імідж, якія нават падтрымлівалі дыктатараў, напрыклад, «Брытыш Пётроліум». На нашу думку, апарат былога старшыні FIFA Ёзафа

Блатэра не ў стане змагацца з новымі выклікамі.

Праўда, гэта тычыцца не толькі футболу. Прыклад таму — Еўрапейскія гульні, якія праходзяць цяпер у Азербайджане — краіне, дзе ў турмах практыкуюцца катаванні. Нягледзячы на крытыку грамадскасці, сёння МАК (Міжнародны алімпійскі камітэт) думае, якой з краін — Кітаю або Казахстану — аддаць права на правядзенне зімовых алімпійскіх гульняў 2020-га. Як бачым, усё ідзе да таго, што ў выніку Алімпіяду будзе прымаць краіна, дзе з правамі чалавека шмат праблем. На нашу думку, гэта кампраметуе самую ідэю спартовага руху.

— На канферэнцыі ў Барселоне шмат казалі пра чэмпіянат свету ў Расіі ў 2018-м. Якое рэзюмэ гэтай дыскусіі? Ці не можа чэмпіянат быць перанесены ў іншую краіну?

— У дыскусіі браў удзел прадстаўнік FIFA, які даў зразумець, што пакуль пытанне пра змену гаспадара турніру не ставіцца. Хутчэй за ўсё, Расія ўсё ж будзе прымаць чэмпіянат. Прычым яна, падаецца, хоча правесці турнір па канонах алімпіяды ў Сочы, калі дзяржава выкарыстала спорт для апраўдання свайго палітычнага курсу. Мы зацікаўленыя, каб футбольнае свята дапамагло развіццю ў

Расіі атмасферы талерантнасці і пашырэнню грамадзянскіх свабодаў. На жаль, сітуацыя пакуль адваротная. Хутчэй за ўсё, існуючы візавы рэжым паміж Расіяй і Еўропай будзе выкарыстаны для таго, каб не дапусціць у краіну замежных актывістаў, перш за ўсё тых, хто змагаецца за правы сексуальных меншасцяў. Думаю, што спробы грамадскасці нека актывізавацца напярэдадні турніру будуць разглядацца расійскімі ўладамі як нейкая каварная спроба дысідэнтаў легалізавацца пад прыкрыццём футболу. У любым выпадку, мы чакаем ліпеня, калі расійскі бок агучыць свае думкі пра фармат удзелу грамадскасці ў чэмпіянаце. Пасля гэта будзем рабіць высновы.

— Якія, на вашу думку, рэформы FIFA дапамогуць ператварыць футбол у правяднікі прагрэсіўных ідэяў?

— На дадзеным этапе цалкам рэальна зрабіць у складзе кіраўніцтва Федэрацыі квоту для прадстаўнікоў грамадскасці, абіраць якіх яна зможа на нейкім форуме. Другая цалкам рэальная мера — гэта стварэнне ў бюджэце FIFA, што складае каля 150 мільёнаў долараў, асобнага спецыяльнага артыкулу, які будзе ісці на падтрымку грамадзянскіх праектаў. Прынамсі мы думаем, што такі артыкул можна стварыць у бюджэце, які

будзе сфармаваны для правядзення чэмпіянату свету. У такім выпадку гаспадары Кубка свету будуць вымушаны пашырыць рамкі свабод для трэцяга сектара. Таксама хачу сказаць, што зараз вельмі важны момант у гісторыі спорту. Нам патрэбныя рэальныя крокі, каб пачаліся рэформы. Вышэй я казаў, што футбол набыў палітычнае вымярэнне, аднак гэта значыць, што праз футбол людзі таксама могуць рабіць палітыку.

— Што будзе, калі кансерватыўнай фракцыі той жа FIFA атрымаецца захаваць існуючую мадэль глабальнай футбольнай інфраструктуры?

— Думаю, што ў такім выпадку мы будзем жыць ад аднаго карупцыйнага скандалу да наступнага. І самы буйны скандал нас, безумоўна, чакае, калі чэмпіянат свету па цяперашняй схеме будзе прымаць Катар у 2022 годзе. Спецыялісты кажуць, што ў гэтай краіне зараз калі 5 тысяч чалавек працуюць у статусе сапраўдных рабоў. Не выключана, што рабская праца будзе выкарыстаная падчас будаўніцтва спартовых аб'ектаў. Скандал такога маштабу не пакіне кансерватарам у FIFA ніякіх шансаў. Калі бомба не выбухне ў Катары, то гэта будзе мець месца трохі пазней. Мяркую, што рэформы ў футболе проста непазбежныя.

ЯНЫ ПРА НАС. ЗАМЕЖНЯЯ ПРЭСА ПРА БЕЛАРУСЬ

У Беларусі стыхійна ўзнікаюць забастоўкі, удзельнікі якіх не вылучаюць палітычных патрабаванняў. Працоўныя заводаў хочучы толькі аднаго — атрымаць зарплату. Працадаўцы не заўсёды могуць задаволіць гэта патрабаванне. Прычына — у скарачэнні аб'ёмаў продажаў і росце неплацяжоў. Аляксандр Лукашэнка заяўляў, што разглядае цяжкасці, якія склаліся на прадпрыемствах, як часовыя, якія працягнуцца максімум да восені, а таму іх трэба проста перажыць. Праўда, мясцовыя аналітыкі кажуць, што самі ўлады ў гэта не вераць. Перанос прэзідэнцкіх выбараў на больш ранні тэрмін яны лічаць доказам гэтага.

«Независимая газета» (Расія)

Упершыню за ўсю гісторыю прэзідэнцкіх выбараў электаральны год характарызуецца крызісам нацыянальнай эканомікі. Такім чынам кіруючая эліта пазбаўленая магчымасці «пагуляць у папулізм» — ініцыяваць істотнае павышэнне ўзроўню заробкаў і сацыяльных выплат. Вы-

бары праходзяць на фоне магутнага знешнепалітычнага крызісу, які па сваіх выніках можа змяніць баланс сіл у рэгіёне. Агрэсіўная пазіцыя Расійскай Федэрацыі нясе прамую пагрозу правядзенню выбараў «у беларускай стылі». Такое спалучэнне ўнутраных і знешніх фактараў стварае ўнікальную сітуацыю для змены ўнутранага і знешнепалітычнага курсаў Беларусі.

«Хвиля» (Украіна)

Змена даты галасавання наўрад ці звязана з нейкімі сур'ёзнымі пагрозамі дзеючай уладзе з боку апазіцыі або саміх народных мас. Тут аднадушны ўсе — эксперты, актывісты, апазіцыянеры — Майдан ва Украіне і падзеі пасля яго настолькі ўразілі беларусаў, што аб масавых пратэстах ніхто і не падумвае. Тады, як можна заўважыць па выніках дыскусій у сацыяльных сетках, прычынай становіцца эканоміка. Напрыклад, у інтэрнэце папулярны жарт пра прызначаную на наступны дзень пасля выбараў дэвальвацыю, што цалкам лагічна з-за

некалькіх абвалаў рубля ў папярэднія гады пры пастаянных запэўненнях улады напярэдадні, што ў гэты раз ніякай валютнай ліхаманкі не прадбачыцца.

«RFI» (Францыя)

Старшыні Дзяржаўнага памежнага камітэта, міністрам абароны і ўнутраных спраў Беларусі 2 чэрвеня ўручана распараджэнне кіраўніка дзяржавы аб праверцы сістэмы ўзмацнення аховы дзяржаўнай мяжы на паўднёвым напрамку і тэрытарыяльнай абароны Гомельскай вобласці. Пра гэта паведамляюць беларускія СМІ. Кантрабанда была і будзе. Іншая справа, якія формы яна прымае. Калі гэта свайго роду дробная прыработка для адных і асноўны даход для многіх іншых — адна справа. Калі «кантрабас» становіцца адзінай сур'ёзнай крыніцай даходу для цэлага рэгіёну — справа зусім іншая. З восені мінулага года «нефармальныя гандлёвыя адносіны» паміж Беларуссю і Украінай змяніліся карэным чынам. Калі раней танныя і якасныя прадукты

везлі з Беларусі на Украіну, то зараз танныя, але сумнеўнай якасці, вязуць ужо ў Беларусь.

«Однако» (Расія)

З'яўленне адзінай праваслаўнай царквы ва Украіне аўтаматычна прывядзе да пераделу сфер уплыву ў праваслаўным свеце. Менавіта таму Крэмль рабіў і робіць усё магчымае для недапушчэння прызнання любой іншай праваслаўнай царквы ва Украіне, акрамя свайго ўласнага структурнага падраздзялення — УПЦ МП. Калі яна «страціць Украіну», то наступнымі будуць Беларусь і Малдова. Лукашэнка яшчэ 3 гады таму казаў пра неабходнасць уласнай памеснай царквы. У адказ Крэмль даслаў кіраваць Беларускім экзархатам аднаго з самых рэакцыйных іерархаў, прыхільніка «рускага свету», уладжэнца Караганды, былога слесара, Панамарова Георгія Васільевіча (мітрапаліта Паўла). Лукашэнка ўзяў паўзу. Але гэта не значыць, што ён не скарыстаецца выгаднай сітуацыяй пры паслабленні РПЦ.

«Политика» (Украіна)

Гэнік Лойка: Я не хацеў, каб усё было ціха

Не ведаю, як іншым, а мне ўявіць скульптара Гэніка Лойку без бел-чырвона-белай стужкі на галаве вельмі цяжка, таму адно з першых пытанняў і было: «Навошта?»

Аказалася, па-першае, так лягчэй спраўляцца з доўгімі валасамі, якія час ад часу лезуць у вочы. Па-другое, так здалёк бачная яго прыналежнасць да беларускіх нацыяналістаў. А нацыяналістам (чытай, сапраўдным беларусам) ён стаў з юнацтва. Вось што раскажаў пра сябе сам Гэнік Лойка.

Аляксандр Тамковіч

Пачатак бунтарства

На мой погляд, пачынаць трэба не з пашпартнай даты народзінаў, то бок 9 сакавіка 1962 года, а з таго моманту, калі я стаў нацыяналістам, дзякуючы настаўніку Генадзю Генадзевічу Сокалаву-Кубаю. Ён пачаў выкладаць у мастацкай школе, якую мы называлі Парнатам, з 1977 года. Ён выкладаў гісторыю мастацтваў. З кожным выпускным класам ён займаўся пазаўрочна, прыходзіў па вечарах у майстэрню, і яны падоўгу пра нейкія рэчы размаўлялі. На трэці год настала чарга нашага класа. Урокі ў яго праходзілі вельмі арыгінальна.

Напрыклад, настаўнік піша на дошцы шэраг датаў, накітавалі 1410 ці 1514. Для нас гэта пустыя лічбы. Максімум, што маглі дапусціць: «Можа, гэта звязана з Іванам Жалівым?» Генадзь Генадзевіч загадкава пасмяяўся, а потым цэлы год вучыў: «Паглядзіце, як вас абалваняваюць — у вашых галовах суцэльная Масква. Вам пастаянна талдычаць пра «русское». Калі чалавеку ўвесь час казаць, што ён свіння, то той зарохкае. Сбросьце з ушей развесістую клюкву». Урэшце вучні так ведалі родную гісторыю, што маглі назваць кожную харугву Грунвальдскай бітвы.

На многае расплюшчыў вочы. Бацькоў гэта крыху насцярожвала, але нашу прагу пошуку праўды было ўжо не спыніць.

У Парнаце была традыцыя. Тройчы вучням ладзілі вандроўныя паездкі — Кіеў, Масква, Ленінград. Паездкі ладзіліся ў

храналагічным парадку, таму для выпускнога класа якраз надыходзіла чарга «гораду на Няве», аднак Сакалоў-Кубай нас павёз у Вільню, што было значна бліжэй для беларусаў.

Расказаў там шмат цікавага, а калі нехта спытаў наконт валодання беларускай мовай, без праблем пачаў размаўляць на ёй. Ды так прыгожа, што для многіх (па-добраму) гэта стала сапраўдным шокам. Асабліва таму, што гучала мова не з нейкага абстрактнага радыё, а з вуснаў жывога чалавека.

Менавіта тады ён сказаў, што летам у Вільні адбудзецца спеўны фэст, які праходзіць кожныя пяць гадоў. Мы паехалі і на яго, і былі літаральна ўражаныя колькасцю нацыянальных строяў, і тым, што кожны з іх абавязкова адрозніваецца ад іншых.

Аказалася, шмат тых строяў шлі ў Маладзечна, бо Літва не спраўлялася з замовамі.

Як гэта прыгожа! Людзі ідуць і спяваюць! Ніхто іх не прымушае!

На жаль, неўзабаве Генадзь Генадзевіч з выкладчыкаў звольнілі. Начальству не спадабалася яго шчырая любоў да ўсяго нацыянальнага.

Аднак крыху вернемся да дзяцінства.

Мае бацькі — простыя сяляне. Тату звалі Станіславам Зыгмунтавічам, а маму Ганнай Міхайлаўнай Маўдук. Гэта яе дзівочае прозвішча.

Родная вёска — Мікелеўшчына, Мастоўскага раёна Гарадзенскай вобласці. У нашай сям’і расло пяцёра дзяцей. Я

Дзесяць год на пленэрах я пагаджаўся на нейкія моўныя кампрамісы. І што? Прывяла наша прыгожая скульптурная творчасць да росту цікавасці да беларускай мовы?

сярэдні. Ясь і Ядзя — старэйшыя. Валя і Стась — малодшыя.

Па пашпарце мяне таксама завуць Генадзем, але ў штодзённым жыцці — Гэнікам. Так гучыць больш па-нашаму.

Падчас вучобы ў школе ўсе дзеці вельмі добра малявалі. Брата Яся маці павезла паступаць у наш Парнат, але не атрымалася, і ён пайшоў у ПТВ будаўнікоў. Аднойчы брат убачыў, што пачаўся чарговы набор вучняў у Рэспубліканскую школу-інтэрнат па

музыцы і выяўленчаму мастацтву, прывёз дамоў іх афішу. І маці зноў павезла ў Мінск сына. На гэты раз — мяне.

У 1973 годзе я скончыў чатыры класы вясковай школы і з 5-га па 11-ы клас вучыўся ўжо ў Парнаце.

Памятаю, як пасля ўступнага экзамену па матэматыцы я прыбег да мамы і пачаў пытацца: «У канцы задачы я правільна напісаў «ответ»? Гэта «адказ?»»

Пашанцавала. Паступіў на аддзяленне скульптуры. Праз пэўны час у Парнат паступіла і мая сястра Валя.

Дарэчы, калі мы ў 1980 годзе заканчвалі школу, дамовіліся ўсе выпускныя экзамены здаваць на беларускай мове.

Чаму Парнат? Гэтую назву прыдумалі самі вучні. Напэўна, так было прасцей, чым «інтэрнат». А можа, за аснову быў узяты знакаміты Парнас.

Мадона з дзіцём — мама з братам Ясем

рыхтаваўся выключна на беларускай мове. А яшчэ раней у Вільні пазнаёміўся з Вінцуком Вячоркам. Падчас новай вучобы кантакты з ім аднавіліся напоўніцу.

Як толькі я стаў студэнтам (зноў аддзялення скульптуры), мы (першаккурснікі) пачалі шукаць моўных аднадумцаў.

Ужо падчас першай «бульбы» пачуўшы гутарку на беларускай мове, да нас падышоў Ігар Марачкін. Шчыра ўзрадаваўся — свой.

Аказалася, што сярод студэнтаў ёсць яшчэ тых, хто размаўляе па-беларуску. Хутка ўсе перазнаёміліся. І былыя выпускнікі ўзгаданага раней Сокалава-Кубая, якія вучыліся ўжо на трэцім курсе, у сваёй майстэрні прапанавалі правесці агульную сустрэчу.

Сабраліся і дамовіліся, што нешта трэба рабіць і па крыху адраджаць беларускую мову і культуру. Выраслі пачаць з насценгазеты. Неўзабаве са-

браліся яшчэ раз, і на сустрэчу прыйшлі два хлопцы, якія былі ў пэўным сэнсе дэлегатамі філалагічнага аддзялення БДУ — Сяргей Запрудскі і ўжо знаёмы Вінцук Вячорка. Узнікла прапанова нешта рабіць разам. Нягледзячы на размовы пра адсутнасць музычных талентаў, яны запрасілі нас на народныя спеўкі. Прыйшлі і ўбачылі, што вядзе гэтыя імпрэзы выпускніца нашай жа школы Ларыса Сімаковіч.

Напэўна, некаторыя рэчы пачаліся на год раней, але ясна і канкрэтна «Майстроўня» заявіла пра сябе менавіта позняй восенню 1980 года, а зімою 1980–1981 года мы ўпершыню праспявалі Уладзіміру Караткевічу калядныя песні.

Добра памятаю, як разгубілася міліцыя. Яны не ведалі, што трэба рабіць, як сябе з намі паводзіць, з якога боку падступіцца. А кадэбэшнікі эмацыйна казалі, што іх «телефоны накалілься докрасна». Указваючы на калядную зорку, патрабавалі: «Уберіце солнышко!»

Як вядома, моладзі заўсёды ўласцівы нейкі максімізм, таму цалкам зразумела наша жаданне распаўсюдзіць беларушчыню як мага шырэй. Памятаю, як адбываліся спрэчкі на гэты конт. Я прытрымліваўся пільні, якая лічыла, што ў гэтым напрамку трэба рухацца паступова і абмяжоўвацца крокамі накіталымі каляднымі спеваў.

А, напрыклад, Віктар Івашкевіч заклікаў паўсюды ствараць Таварыствы беларускай школы, чымі сбрамі (галоўнае) могуць быць толькі тыя, хто размаўляе толькі па-беларуску. Апошняя частка гэтай тэзы мне тады і падавалася непрымальнай.

Самае цікавае, што з часам мы як бы памяняліся месцамі.

У пачатку новага стагоддзя я стаў больш радыкальным, а ён, як адзін з кіраўнікоў БНФ, пачаў ставіцца да моўнай праблемы больш талерантна, бо ведаў, што ў тым жа рабочым асяродку немагчыма дабіцца нечага раптам, а трэба рабіць усё паступова.

Калі 13 чэрвеня 1984 года адбыўся пікет супраць зносу першага беларускага тэатра, улады ўзяліся за «Майстроўню», як кажуць, напоўніцу. Супраць невялікай групы пратэстнай

Скульптурны пленэр «Lehienda z piasku». І са снегу

Гэнік Лойка з жонкай Алёнай і іх першым шчасцем — Ярашам. 1995 г.

Дзеці Гэніка Лойкі Кіра і Яраш у праекце помніка «Тры ганцы/Князь і Княжна»

Біблія Залатога веку

Аляксей ЧУБАТ

Прэм'ера спектакля «Біблія князя Радзівіла» адбылася ў Маладзёжным тэатры эстрады. Мікалай Радзівіл Чорны нібыта сышоў з білбордаў, з якіх цягам мінулага года ён пазіраў на беларусаў.

Нярэдка людзі зайздросцяць тым, хто пры ўладзе, — бачаць раскошу іх жыцця, магчымасці. За кадрам застаецца ўнутраны свет кіраўнікоў і, канешне ж, душэўныя пакуты, якія здараюцца пры прыняцці лёсавызначальных рашэнняў. Не мог знайсці супакою ў сваёй душы і адзін з самых вядомых дзеячаў ВКЛ XVI стагоддзя — Залатога веку Беларусі — Мікалай Радзівіл Чорны. Ён быў і застаўся ў гісторыі выбітным князем, фактычным кіраўніком ВКЛ. Але выпрабаванне ўладай давалася яму з цяжкасцю, ён шукаў супакоенне, звяртаўся да Бога, але не мог у каталіцтве, веры, у якую быў ахрышчаны пры нараджэнні, убачыць свет для свайго шляху. Пакуль на пераломе Залатога стагоддзя не адкрыў для сябе Рэфармацыю «пад амафорам» лютэранства.

Фота vk.com/radzivil1500

Але праз два гады зразумеў, што ягоная вера — кальвінізм.

Шлях да веры даваўся яму з цяжкасцю: праз непрыняцце іншымі князямі, другімі высокімі асобамі ВКЛ таго часу. Найбольшым цяжарам было непаразуменне жонкі Альжбеты. (Мікалай Радзівіл і спадарожніцу яго жыцця грае сямейная пара — Павел і Ганна Харланчукі).

Менавіта гэты момант — абіранне новага шляху веры князем, непаразуменне яго саслоўным акружэннем і нязломнае стаянне ў сваім выбары — і паказаны ў спектаклі.

Рэжысура спектакля прадумана не з вешалкі, а з уваходу ў тэатр. Дзверы перад глядачамі адчыняў хлопец у адзенні Залатога веку. У фае, перад глядац-

кай залай, можна было, акрамя праграмкі, набыць розныя сувеніры, звязаныя са спектаклем. Гэта і кубкі, і магніцікі, і нават

шакалад у старадаўняй абгорты з вывай Радзівіла.

Спектакль складаецца з шаснаццаці кароткіх сцэн, ёсць і харэаграфічныя эпізоды. Але калі казаць не пра форму, а ўзяць пад увагу змест — узнікае жаданне апладзіраваць аўтару сцэнару, Андрэю Унучаку. І тым асобам, хто захацеў узяць гэтую тэму. Бо ў наш час амаль паўсюдна ідуць гульні з д'ябальшчынай, і неабавязкова ўключаць тэлевізійны канал жахаў, каб убачыць барвовы колер адносін між людзьмі. Зварот да Бібліі, прычым да Бібліі XVI стагоддзя, калі нашы землі былі на піку развіцця ў Еўропе, закранае зусім іншыя, светлыя струны чалавечай сутнасці. І наша шчасце, што на працягу гісторыі, на нашых землях былі

постаці, на якія можна раўняцца ва ўсе будучыя стагоддзі беларускага жыцця. І адна з іх, канешне ж, постаць Мікалая Радзівіла Чорнага.

Аднак у спектаклі Радзівіл паказаны даволі экзальтавана. Ягоныя паўторы: «Я веру!», «Я паверыў!» добра падгучвалі драматычнасць падзей, але ў той жа час было адчуванне, што Мікалай Радзівіл ледзь трымаецца на тонкай мяжы паміж свецкім жыццём і манаствам. Што больш пасуе вернік, калі той убачыць Божы знак.

Увогуле, паўторы некаторых выразаў («мой брат памёр», «ён пакінуў мне Біблію») выглядаюць залішнімі. Дастаткова, калі гэта не спрыяе драматургічнаму эфекту, адзін раз сказаць, каб зразумець, што адбылося. Ёсць у размовах і не напоўненыя сэнсам паўзы, але іх няшмат. Напрошваецца выснова, што спектакль можна скараціць на 15–20 хвілін, і з гэтага ён б толькі выйграў.

Добра прадуманы дэкарацыі — перасоўныя калоны. Яны, хутчэй за ўсё, адпавядаюць часу, які адлюстраваны на сцэне: у калонах адчуваецца барочны стыль.

У зале быў аншлаг, прычым, другі дзень запар. Канешне, у кожнага свой матыў прыйсці на спектакль, але хочацца верыць, што не апошнюю ролю тут грае цікавасць да выбітнага часу нашай Радзімы — Залатога веку Беларусі, і непасрэдна да Мікалая Радзівіла Чорнага. Якога, спадзяюся, яшчэ ўбачаць глядачы і ў іншых гарадах і краінах.

DOUR

2015

15 – 19

ЛІПЕНЯ

5 ДЗЁН КАХАННЯ І АЛЬТЭРНАТЫЎНАЙ МУЗЫКІ

інфармацыя і квіткі

WWW.DOURFESTIVAL.BE

GOGOGO! ASBL г. Дур, Бельгія

БУДЗЬМА!

29 чэрвеня
(панядзелак)

на сядзібе ТБМ
адбудуцца чарговыя
заняткі ў гістарычнай
школе

**«Гісторыя
ў падзеях
і малюнках
на вакацыях»
з Алегам
Трусавым**

Зноў пачынаецца
гістарычны цыкл —
Беларусь
у XVI–XVII стст.

Пачатак 18.30.
Уваход вольны

**НОВЫ
ЧАС**

Агульнапалітычная штотыднёвая газета
novychas.info

Выдаецца з сакавіка 2002 г.
Галоўны рэдактар
Кароль Аляксей Сцяпанавіч

ЗАРЭГІСТРАВАНА Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь. Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі № 206 ад 20 ліпеня 2009.

ЗАСНАВАЛЬНІК Мінская гарадская арганізацыя ГА ТБМ імя Ф.Скарыны. Адрас. 220005, г. Мінск, вул. Румянцава, 13. Тэл. (+375 17) 284 85 11.

ВЫДАВЕЦ Выдавецкае ўнітарнае прадпрыемства «Час навінаў». Пасведчанне ад 25.04.2014 г.

АДРАС РЭДАКЦЫІ І ВЫДАЎЦА 220113, г. Мінск, вул. Мележа, 1–1234. Тэл. +375 29 986-38-05, +375 17 268-52-81 novychas@gmail.com; novychas.info

НАДРУКАВАНА ў друкарні УП «Плутас-Маркет», г. Мінск, вул. Халмагорская, 59 А. Замова № 821

Падпісана да друку 19.06.2015. 8.00. Наклад 7000 асобнікаў. Кошт свабодны.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў. Пры выкарыстанні матэрыялаў газеты спасылка на «Новы Час» абавязковая. Рукапісы рэдакцыя не вяртае і не рэагуе на мастацкія творы. Чытацкая пошта публікуецца паводле рэдакцыйных меркаванняў.